

Баба Стойна е стара, но молитвата я ободри. Тя знаеше какъ въ злокобни нощи, когато, не веднажъ, призракътъ на смъртта се е надвесвалъ надъ дома имъ, молитва, гореща молитва, е спасявала и домъ и челядъ отъ тежка напасть.

Не само това, но тя помни своитѣ родители какъ съ сълзи на очи молѣха небето за Божя помощъ, за свобода и избавление отъ тежкото иго на турцитѣ. Тѣ сж отдавна мъртви, но тѣхната гореща молитва е жива още въ паметта на баба Стойна.

— Богъ е всемогщъ, казваше тя на децата. Той ще чуе молитвитѣ на сирацитѣ, чиито бащи паднаха за родъ и честь. Той ще се смили надъ вдовици и невръстни дечица, за да спратъ сълзитѣ и нещастията на братя българи.

— Децата, — продължи баба Стойна, — тжгата ми за заробенъ край е голѣма, но вѣрата ми, че Богъ нѣма да ни остави въ робство, е велика!

Вие сте надежда и опора на баща и майка, народъ и държава. Молете се, чада, и вѣрвайте, че Богъ ще се смили надъ васъ. Вие не бива и нѣма да бждете роби.

Молете се на родилия се Христосъ да обгърне съ Своята небесна любовъ всички нещастни и малки братя, всички роби отъ рода ни, за да празнуватъ всички съ възторгъ и свобода Рождество.

Децата гледатъ и съ умиление поглѣщатъ тази молитвена покана на баба Стойна.

Тѣхнитѣ чисти и невинни души сж възпламенени отъ вѣрата и родолюбието на скжпата имъ баба.

Въ домашната църква на прокуденото семейство се почна едно мило свещенодействие — молитва, сълзи, възторгъ и хвалебна Богу пѣсень.

— Бабо, — каза най-малкиятъ внукъ Рангелъ — до година да даде Господъ, Коледа да празнуваме дома заедно съ всички свободни българи.

— Дай Боже — промълви баба Стойна — да съмъ жива още единъ пжтъ да зърна родно огнище и тамъ да сложа претарѣли кости.

Свещ. Борисъ п. Атанасовъ.

